

47. Като чу, че това е Иисусъ Назорей, той взе да вика и да говори: Сине Давидовъ, Иисусе, помилуй ме!

48. Мнозина го смъраха, за да млъкне; но той още повече викаше: Сине Давидовъ, помилуй ме!

49. Иисусъ се спрѣ и заповѣда да го повикатъ. Викатъ слѣпия и му казватъ: дерзай, стани, вика те.

50. Той хвърли горнята си дреха, стана и дойде при Иисуса.

51. Отговаряйки, Иисусъ го запита: какво искашъ да ти сторя? Слѣпиятъ Му рече: Учителю, да прогледамъ.

52. Иисусъ му рече: иди си, твоята вѣра те спаси. И той веднага прогледа и тръгна слѣдъ Иисуса по пѣтя.

## ГЛАВА 11.

**К**огато приближиха до Иерусалимъ, до Витфагия и Витания, до Елеонската планина, Иисусъ испраща двама отъ ученицитѣ Си

2. и имъ каза: идете въ паланката, що е насрѣща ви; щомъ влѣзете въ нея, веднага ще намѣрите вързано осле, което никой челоуѣкъ не е възсѣдалъ; отвържете го и докарайте.

3. И ако нѣкой ви рече: защо правите това? Отговорете, че то е потребно Господу; и веднага ще го прати тука.

4. Тѣ отидоха и намѣриха ослето, вързано о вратата на улицата, и го отвързаха.

Гл. 11. (1) Мат. 21, 1. Лук. 19, 29.